

توسعه پایدار و پیاده راه سازی؛ مطالعه موردی پیاده راه هفده شهریور تهران

کبری چوپان خورشیدآبادی

کارشناس ارشد جامعه شناسی، تهران- میدان شهدا- خیابان مجاهدین اسلام-
ساختمان پزشکان ۹۳- طبقه ۵- واحد ۲۵ pinarkhorshidabadi@yahoo.com

چکیده

نتیجه حاکمیت اتومبیل در شهر و به دنبال آن کم رنگ شدن نقش حضور عابر پیاده در فضاهای شهری، ساختن شهری با خصوصیات انسانی پایین است. در این شهرها فضاها فاقد حس هویت و صمیمیت هستند و انسان به فردی غریبه در فضاهای شهری تبدیل می شود. در طول دهه های اخیر چنین نظام شهرسازی به شدت مورد انتقاد صاحب نظران مسائل شهری بوده است. در این راستا، از راهکارهایی که برای طرح شهر مطلوب شهروندان در برابر اوضاع نابسامان شهرسازی مدرن ارائه شده، می توان به "پیاده راه سازی" به عنوان یکی از وجوه حمل و نقل پایدار شهری اشاره نمود. این راهکار به ویژه برای حفظ و احیای مرکز شهرهای بزرگ ارائه شده است. شهر تهران نیز به عنوان یکی از کلانشهرهای دنیا در سالهای اخیر، با مواجه شدن با معضلاتی در مرکز شهر تهران مانند آشفته گلی کالبدی و بصری، ازدحام و ترافیک، انواع آلودگی و خروج ساکنان اصیل محله های مرکز شهر، توجه به سیاست پیاده محوری را در دستور کار خویش قرار داده است. یکی از این پروژه ها، "پیاده راه هفده شهریور" حد فاصل میدان شهدا تا میدان امام حسین (ع) است. سوال اینجاست که این پیاده راه چقدر توانسته به اهداف توسعه پایدار شهری دست یابد؟ مقاله حاضر با بیان نقش پیاده راه ها به عنوان فضای شهری پایدار تلاش کرده تا با مشاهده، حضور فعال در آن و مصاحبه بتواند پیاده راه هفده شهریور را از منظر سه گروه درگیر در این پروژه یعنی برنامه ریزان و مدیران شهری، ساکنان و کاسبکاران مجاور محور و رهگذران میزان دستیابی به اهداف توسعه پایدار را بررسی نماید. در پایان پیشنهاداتی جهت بهبود وضعیت این پیاده راه ارائه می گردد تا امکان حضور هرچه بیشتر مردم در فضاهای شهری، افزایش تعاملات اجتماعی، و ارتقاء سرزندگی و پویایی شهر فراهم گردد.

کلید واژه ها: توسعه پایدار، پیاده راه، تهران، پیاده راه هفده شهریور